

Església de Sant Esteve d'Ordal

Subirats

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: c. del Forn de Vidre, al barri del Vidre (Ordal)

Coordenades:

Latitud: 41.39383
Longitud: 1.8447
UTM Est (X): 403417
UTM Nord (Y): 4583121

Classificació

Número de fitxa 08273 - 173
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Eclecticisme Historicista
Segle XX
Any 1927
Autoria de l'element: Eugeni Campllonch i Parés
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat Privada
Titular: Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Pl. de la Vila 11, Sant Feliu de Llobregat

Fitxes associades:

[Font del Capellades](#)

Autoria de la fitxa Oriol Vilanova
Data de registre de la fitxa: dj., 08/06/2006 - 02:00

Descripció

Església de planta rectangular i cobert amb una teulada a dues vessants. La façana és d'estil neogòtic i s'orienta a l'oest. L'absis és recte, si bé la part posterior de l'església comparteix l'espai amb la sagristia. La planta de l'església presenta una nau central i dues nau laterals amb voltes de mig punt.

L'element més modern del temple és la seva façana, d'estil neogòtic, ordenada a partir de tres cossos, un central i dos laterals. El cos central sobresurt pel campanar d'espadanya, amb teulada a dues vessants i obertura circular on hi ha una campana. Corona el campanar una creu de ferro. Els tres cossos de la façana estan dividits al mateix temps en dos pisos o registres. Al registre superior les dues finestres són d'arc ogival, mentre que al registre inferior són circulars amb formes quadrilobulades acabades al centre en forma de sageta amb decoració vegetal. La porta principal és d'arc ogival amb dues arquivoltes. El timpà, llis, està decorat amb pintures de les quals destaca un llibre on es llegeix la frase "veig els cels oberts". Les impostes i la llinda presenten decoració escultòrica de temàtica vegetal.

La cantonada dreta de la façana es resolta a partir d'una estructura arquitectònica en forma de torreó, la teulada del qual acaba a l'alçada del primer registre de la façana de l'església.

A la banda esquerra de l'església hi ha la rectoria, ara reconvertida en residència de gent gran. Es tracta d'una casa de dues plantes amb golfes. Les finestres dels dos primers pisos estan emmarcades en maó vist; les finestres de les golfes, en canvi, imiten les finestres de les galeries catalanes dels masos renaixentistes. A la cornisa s'observa un ràfec de biguetes de fusta. Igualment molt a prop de la cornisa s'observa una inscripció sobre el ciment amb la data "1986" juntament amb dos noms "Maria Josep Raventós - Joan Ràfols".

Història

L'església de Sant Esteve d'Ordal és la més moderna de tot el terme municipal. Al segle XIX l'anhel comunitari de tenir un sacerdot es va traduir l'any 1867, en el decret d'erecció de la tinença parroquial de Sant Esteve d'Ordal per part del Bisbe de Barcelona, Dr. Pantaleó Montserrat. Va ser l'any 1963 quan el Bisbe de Barcelona, Dr. Modrego Casaus, va destinar a Mn. Josep Raventós a la tinença de Sant Esteve d'Ordal, que es preparà tota la documentació necessària per convertir la tinença en parròquia. El decret fou publicat al butlletí del Bisbat el dia 18 de gener de 1964. Raventós (2003)

Fins la construcció d'aquesta església, els habitants d'Ordal utilitzaven primer la capella de Sant Esteve de Can Ravella (ara Sant Sebastià) i més tard el Centre Parroquial. El bisbe Pantaleó de Montserrat va fer una nova organització de parròquies, esdevenint Sant Esteve parròquia a costa de terrenys segregats de les de sant Pau d'Ordal i Sant Pere de Subirats. Tot i aquests canvis, la nova parròquia de Sant Esteve d'Ordal restà com a tinença de Sant Pere de Subirats. El primer mossèn va ser Jaume Mata; li van assignar la quantitat de 40 rals mensuals per a poder adquirir alguns objectes necessaris per servir i atendre les necessitats del culte. El 19 de març de 1870 s'estrenà la bandera del sant pagada pel pare Josep Vendrell, que va costar 25 duros. L'any següent es va concedir permís per posar una pila baptismal i construir el cementiri parroquial. La necessitat de construir el cementiri era molt urgent, ja que aquell any s'havia desencadenat una epidèmia entre la població, i moltes famílies es trobaven amb greus dificultats per a poder enterrar els seus difunts en el petit cementiri del castell de Subirats.

Davant la negativa del Comte d'Olzinelles de sufragar les despeses d'una nova església quan la capella de Sant Esteve d'Ordal amenaçava de caure, el Bisbe de Barcelona, Dr. Jaume Català i Albosa, va optar per acceptar la cessió d'unes terres a la Casa Parellada i digué a Mn. Isidre Solsona que s'encarregués de gestionar amb el Degà de Vilafranca l'escriptura del terreny cedit i el projecte de la nova obra. Mort el bisbe, el seu substitut, Dr. Morgades i Gili aprovà els plànols presentats per l'arquitecte Eugeni Campllonch l'any 1900 i acceptà l'escriptura del terreny cedit. Mn. Isidre va fer una crida a la generositat a través d'una carta dirigida als mitjans de comunicació per sufragar les despeses del temple. El març de 1901 es començà a construir una capella nova. Els feligresos hi van col·laborar amb prestacions personals, com ara peons, i també amb carruatges. Traginaven llenya i pedra per al forn de calç, que era conegut pel forn de Mn. Isidre.

Transportaven terra per coure els maons i recollien sorra per les cunetes de la carretera. Mn. Isidre morí el 8 de gener de 1924, deixant l'obra inacabada.

No va ser fins l'any 1927, quan les obres es reprenen definitivament, quan Mn. Trinitat Prat va ser nomenat tinent de Sant Esteve d'Ordal pel Sr. Bisbe Dr. Josep Miralles. També va anomenar arquitecte al marquès de Segnier, encomanant-se a l'empresa barcelonina Pujades i Llobet la construcció del temple, que fou obert al culte després de moltes vicissituds l'any següent, el 3 de maig de 1928. Raventós (2003)

En començar la guerra civil, el 1936, l'església de Sant Sebastià va ser saquejada, perdent-se la majoria d'obres que hi havia al seu interior, a més de l'arxiu. D'aquest últim tan sols es van salvar alguns documents, com les consuetes. Durant el conflicte armat, la rectoria es va habilitar per donar cabuda als refugiats

Un cop Sant Esteve d'Ordal esdevingué parròquia independent el 1963, es va adquirir un altar major, es va construir el presbiteri i la sagristia, es va pavimentar i pintar l'església i es va refer la façana inaugurada l'any 1967, element que finalitzava l'edifici definitivament, tal i com ha arribat a l'actualitat.

Bibliografia

LLORAC I SANTÍS, Salvador (1988): "Subirats. Visió general d'un municipi de l'Alt Penedès". Ed. Ajuntament de Subirats, p. 214-216.

RAVENTÓS, Josep, pvre. (1968): "100 anys d'una petita comunitat parroquial. Sant Esteve d'Ordal, 1867-1967". Barcelona.

RAVENTÓS, Josep, pvre. (2003): "Arrels Cristianes d'Ordal". Parròquia de Sant Esteve. Vilafranca del Penedès.

